

En stakkel(?) med

Michelle Lyngsdal fortæller om inspirationen bag *Agility* – en rørende

Af Eiler Jensen

I *Agility* skildrer Michelle Lyngsdal et ungdomsliv præget af kærlighed, svigt og en mors psykiske sygdom – konkretiseret gennem en usynlig flok hunde. Til *Børn & Bøger* fortæller forfatteren om den virkelige oplevelse, der satte historien i gang, og om ønsket om at gøre det svære både forståeligt og menneskeligt.

*Siden jeg læste Michelle Lyngsdals rørende og vellykkede debutroman *Agility* har jeg ønsket at få en samtale med hende om den. Vi har prøvet at mødes flere gange, men det har af forskellige grunde ikke været muligt. Nu er vi så enedes om, at vi må tage den over telefonen.*

At jeg ikke er den eneste, der synes godt om hendes roman, bliver klart, da jeg får en mail, netop som jeg skal skrive interviewet rent, hvor hun fortæller mig, at bogen nu er på vej ud i 3. oplag!

Jeg indleder med at fortælle, at læsningen af romanen både berørte og rørte mig. Den ville mig noget. Den gik dybt. Og jeg vil jo også gerne høre, hvor netop den idé stammer fra. Psykisk syge voksne har man jo set beskrevet tidligere, men den sygdomsprofil, som denne moder lider af, er jeg ikke stødt på før.

Michelle Lyngsdal:

- Det glæder mig da, at den ville dig noget, faktisk kan jeg også selv blive rørt, når

jeg læser i den, og den rummer jo også en del sørgelige scener. Den oprindelige, konkrete inspiration fik jeg en dag, jeg sad i min bil og holdt for rødt.

En usynlig hund

- Der så jeg en kvinde, der var på vej over gaden med noget, der helt tydeligt var en usynlig hund. Hunden fik masser af bank og spark. Hun havde sin "hund" i snor, men den var bare ikke synlig for alle os andre.

Dog kunne jeg godt se, at hun hev og trak i hundens snor, og jeg greb mig selv i at sidde og tænke, at hvor var det da synd for den der hund, men den var der jo ikke! Hele oprinnet gav mig sådan et sjovt billede inde i mit hoved, for jeg gik og pønsede på at skrive en historie om et svært hjemmeliv og gerne noget med psykisk sygdom.

Bogens omdrejningspunkt er denne mor, som er psykisk syg, og som bilder sig ind, at hun har hunde. Og det sygdomsforløb, man som læser er med igennem, handler om, at moderen i begyndelsen har to hunde, men efterhånden som hendes lidelse udvikler sig, bliver der flere af dem. Hun ender med at have 7 indbildte hunde, inden hun bryder sammen og kan få den behandling, hun behøver.

Det er dog ikke moderen, der er romanens hovedkarakter. Den er datteren Ea, der bare så gerne vil leve et almindeligt ungdomsliv, men som tvinges til at være familiens voksne, der tager ansvar. Ikke bare for

mange ressourcer

de roman om kærlighed, ansvar og psykisk sygdom.

moderen, men i allerhøjeste grad også for lillebroren Anders.

At beskrive en psykose

Michelle Lyngsdal:

- Da jeg så oprindeligt gav det mig tanken, at det var muligt at bruge dette hundebillede til noget. Jeg syntes, at det kunne blive en god måde at beskrive en psykose på. Den ville være nem at forstå i stedet for, at det bare var indbildte stemmer, samtaler og frygt for overvågninger og den slags.

Jeg mener, alle mennesker kan relatere til dette, at man har hund med hvad dertil hører af hundesnøre, vandskåle, foder osv. Det var desuden vigtigt for mig at få beskrevet denne syge mor, uden at hun virker ond, men i sin sygdom snarere er bekymret på sine hundes vegne, og det på en måde, så det går ud over hendes børn, Ea og Anders.

Det har for mig været tanken, at det skulle være en fortælling fuld af kærlighed, at der er en stor og dyb følelse mellem Ea og hendes bror, men også således at den syge mor er omfattet af stor kærlighed, som på sin side jo også rummer stor kærlighed, bare af den forkerte slags, fordi den bliver rettet mod disse imaginære dyr.

Og der er jo også en træmand til far, som er skredet og har stiftet en ny familie og har travlt med sin Kamilla og den nye lille Gry – og så er der noget med en halvmaraton i Berlin, der også lige skal bygges op til.

I Agility skildrer forfatter Michelle Lyngsdal et ungdomsliv præget af kærlighed, svigt og en mors psykiske sygdom – konkretiseret gennem en usynlig flok hunde.

Han er tydeligt i sin midtlivskrise. Ea siger jo om farens og hans manglende engagement i hendes og brorens liv, at datteren Gry er faderens nye tidsregning.

Ikke endimensionel papfigur

Heldigvis får han en betydningsfuld rolle i slutningen af fortællingen. Og det var vigtigt for mig, at han ikke bare var sådan en noksagt, men også rummede gode sider, at han ikke bare var en endimensionel papfigur. Sådan er der jo ingen, der er. Selv om